

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. E. V.**, zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje**, se sídlem Zubatého 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2011, č. j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2014, č. j. 36 Ad 9/2011 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2014, č. j. 36 Ad 9/2011 - 65, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 8. 3. 2011, č. j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 29. 12. 2010, č. j. HSBM-825-47/2010. Předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného, a stejně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo stanovením tarifu a jednotlivých složek služebního příjmu žalobce na dobu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, s nímž žalobce nesouhlasil.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti žalobce proti předchozímu rozsudku krajského soudu v dané věci napadený rozsudek,

svým rozsudkem ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Při posouzení, který senát Nejvyššího správního soudu má v této věci rozhodnout, soud vyšel z pravidla č. 4.1 rozvrhu práce Nejvyššího správního soudu na rok 2015. Podle tohoto pravidla platí, že kasační stížnost směřující proti novému rozhodnutí krajského soudu vydanému po předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci se přidělí tomu soudci, který byl soudcem zpravodajem v předchozím řízení o kasační stížnosti, o věci rozhodne senát v původním složení. Pokud není možné původní senát sestavit, projedná a rozhodne věc senát, jehož je takový soudce členem, ve složení dle tohoto rozvrhu práce. Vzhledem k tomu, že v původním složení rozhodoval senát ve složení s JUDr. Bohuslavem Hnízdem, který již není soudcem Nejvyššího správního soudu, připadla věc nynějšímu senátu, jehož členem je původní soudce zpravodaj JUDr. Petr Průcha.

V rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přestože při stanovení zvláštního příplatku žalobci na rok 2011 došlo k jeho výraznému poklesu a příplatek byl stanoven v minimální výši, rozhodnutí služebního funkcionáře postrádalo jakékoliv zdůvodnění tohoto poklesu, zejména s přihlédnutím k hlediskům uvedeným v Pokynu generálního ředitele HZS ČR 28. 12. 2010, uveřejněném v Sbírce interních aktů řízení generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky pod částkou 52. Ustanovení § 120 služebního zákona přitom jako hledisko pro stanovení zvláštního příplatku neuvádí přihlédnutí k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok. V případě žalobce přitom nešlo o první stanovení výše zvláštního příplatku, jenž žalobce v minulosti již pobíral, a proto se Nejvyšší správní soud ztotožnil s žalobcem v tom, že jediným důvodem pro snížení nebo odnětí zvláštního příplatku tak mohlo být jen snížení míry rizik nebo jejich zánik. Takovéto odůvodnění však rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku žalobci na rok 2011 zcela postrádalo. Při stanovení zvláštního příplatku na další kalendářní rok nebylo lze odhlédnout od výše tohoto příplatku předtím přiznaného a od posouzení hledisek rozhodných pro posouzení výše zvláštního příplatku. Povinnosti služebního funkcionáře při rozhodování o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru proto bylo toto rozhodnutí náležitě odůvodnit, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při správním uvážení řídil. Nejvyšší správní soud přitom také nesouhlasil s názorem krajského soudu, že pokud byla výše zvláštního příplatku stanovena žalobci ve výši, která nepřekročila rozmezí vytyčené § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, k porušení zákona o služebním poměru ani k porušení služebních předpisů nedošlo. Dále Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce žalobce, že přesto, že krajský soud uznal důvodnou námitku žalobce v otázce doplnění odvolání, v odůvodnění rozsudku nijak neuvedl, jak jmenovitě se žalovaný s danými námitkami vypořádal. To zejména s námitkou stran stanovení složek služebního příjmu na předmětnou dobu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Napadené rozhodnutí ani dle názoru Nejvyššího správního soudu vůbec neobsahovalo žádné konkrétní odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře v této věci, služební funkcionář se s uvedenou námitkou žalobce ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal. I z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí jako nezákonné krajským soudem zrušeno.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

pokračování

předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s tím, že ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu vázán.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku poté, co se seznámil s obsahem zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a zrekapituloval jak podstatu věci samé, tak dále také podstatu v něm obsažené argumentace ke zrušení napadeného rozsudku, ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu z tohoto jeho zrušovacího rozsudku uzavřel, že s ohledem na uvedený názor Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem, uvedeným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu zejména vytýká, že svůj nynější rozsudek řádně neodůvodnil, a to tím spíše, že se jednalo o obrat v jeho názoru o 180 stupňů. Dodal, že lze spekulovat, nakolik je krajský soud ztotožněn se závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřenými v jeho rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24. To však podle stěžovatele krajský soud nezabývá povinností vydaný rozsudek řádně odůvodnit. Stěžovatel konstatoval, že krajský soud sice projednávanou věc důkladně zrekapituloval, nicméně odůvodnění výroku, který znamená zásadní zvrat ve věci věnoval toliko tři řádky na str. 4 rozsudku, když uvedl: *S ohledem na shora uvedený názor Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku soud napadené rozhodnutí žalované zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem v rozsudku NSS uvedeným.*

Dále stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s posouzením právní otázky soudem v předcházejícím řízení a de facto rozporuje právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24. Současně blíže odůvodňuje, co vedlo správní orgán I. stupně, a posléze i žalovaného, k řešení, které obsahuje napadené správní rozhodnutí.

V závěru kasační stížnosti potom stěžovatel vyjadřuje názor, že za situace, kdy napadený rozsudek krajského soudu zrušuje pouze rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 8. 3. 2011, č. j. HSBM-31-9-477/1-PR-2011, není pro případ zamítnutí kasační stížnosti zřejmé, zda dochází i ke zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně, resp. ve které fázi správního řízení by se (který?) služební funkcionář následně nacházel.

Žalobce ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s příslušným právnickým vzděláním.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Z povahy věci je zřejmé, že závazný právní názor se může vázat jak k otázkám procesním, tak k otázkám hmotněprávním. Vázanost právním názorem by mohla být prolomena zejména tehdy, pokud by samotný závazný právní názor zavazoval krajský soud k protiústavnímu výkladu práva, nebo byl nepřezkoumatelný, popř. kdy by v uložení dalším dokazování byl zjištěn jiný skutkový stav věci, nebo byl daný právní názor v mezidobí překonán zřetelnou judikaturou, apod. O žádný z těchto případů se však v nyní posuzované věci nejedná.

Předmětem daného závazného právního názoru je podle Nejvyššího správního soudu plně přezkoumatelný názor stran otázek procesní povahy, dovozený ústavně konformním výkladem, a nespojený s povinností či jinak odvoditelnou potřebou provádět jakékoliv doplnění dokazování.

V tomto řízení, jakožto řízení o opakované kasační stížnosti, je tedy jeho úkolem toliko posoudit, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem uvedeným v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a protože byl dřívější rozsudek krajského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, také posoudit, zda tak krajský soud nyní učinil přezkoumatelně. Kasační námitky, které jdou mimo tento zákonný rámec, daný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jsou při tomto opakovaném řízení o kasační stížnosti nepřipustné.

Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozsudku, jak již ostatně bylo poznamenáno výše, především dospěl k závěru, že krajský soud nereflektoval skutečnost, že napadené rozhodnutí postrádalo řádné odůvodnění rozhodnutí o stanovení zvláštního příplatku žalobci na rok 2011 a že stejně tak neobsahovalo žádné konkrétní odůvodnění stanovení složek služebního příjmu na předmětnou dobu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že i z tohoto (druhého) důvodu mělo být napadené rozhodnutí jako nezákonné krajským soudem zrušeno.

Za tohoto stavu věci, a to navíc za situace, kdy Nejvyšší správní soud nezavázal krajský soud k žádnému případnému doplnění řízení, a kdy k výtce, že krajský soud nijak neuvedl, jak jmenovitě se žalovaný s danými odvolacími námitkami vypořádal, sám konstatoval, že ani dle jeho názoru (tj. Nejvyššího správního soudu) napadené rozhodnutí žalovaného vůbec neobsahovalo žádné konkrétní odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře v této věci, krajskému soudu nezbylo nic jiného, než při vázanosti právním názorem napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Lze jistě do určité míry souhlasit s tím, že se krajský soud měl, či alespoň mohl, pokusit o svoje vlastní odůvodnění, nicméně byl-li krajský soud vázán právním názorem

pokračování

z předmětného zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu, nemohlo by takové odůvodnění představovat nic jiného, než jisté převyprávění primárně vyjevené právně závazné argumentace. Krajský soud tedy neměl žádný prostor ani k tomu, aby něco na argumentaci Nejvyššího správního soudu doplňoval, popř. měnil, a nebylo také ani třeba, aby předmětnou argumentaci blíže vysvětloval.

Krajský soud tedy zvolil takovou cestu, že, jak také již bylo poznamenáno výše v textu, poté, co se seznámil s obsahem zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a zrekapituloval jak podstatu věci samé, tak dále také zrekapituloval podstatu v něm obsažené argumentace ke zrušení napadeného rozsudku, ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu z tohoto jeho zrušujícího rozsudku uzavřel, že s ohledem na uvedený názor Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc vrací žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem, uvedeným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Na tomto, byť strohém a ve své podstatě odkazovacím, postupu krajského soudu nelze spatřovat nic nepřezkoumatelného a ani jinak nezákonného.

To tím spíše, že podle § 110 odst. 2 a) s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu, přičemž již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, může sám podle povahy věci současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V takovém případě by zrušovací důvody z rozsudku Nejvyššího správního soudu byly závazným právním názorem pro žalovaný správní orgán přímo, k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011 - 212: *Možnost zrušení rozhodnutí správního orgánu Nejvyšším správním soudem v kasačním řízení není vázána na návrh stěžovatele. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., vrátí věc k dalšímu řízení správnímu orgánu, a to podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.*

Naproti tomu v nyní projednávané věci, kdy byla rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí žalovaného správního orgánu rušena postupně, jsou zrušovací důvody z rozsudku Nejvyššího správního soudu závazným právním názorem pro žalovaný správní orgán zprostředkovaně.

Současně se nabízí poznamenat, že tato situace je zásadně odlišná od případné situace, kdy by krajský soud v řízení o žalobě převzal či bez dalšího odkázal na právní názor a jeho odůvodnění z rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Takový postup by byl nepřipustný. Naproti tomu převezme-li krajský soud, či příp. i bez dalšího odkáže na závazný právní názor a jeho odůvodnění z rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým byl k podané kasační stížnosti zrušen předchozí rozsudek krajského soudu, takový postup v intencích imperativu vázanosti právním názorem ze zrušovacího rozsudku zákonu nikterak neodporuje. Vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu je zákonnou povinností soudu, jehož rozhodnutí bylo kasačním soudem zrušeno.

Nyní tedy bude na žalovaném, aby dále postupoval ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24, zprostředkovaného krajským soudem v obsahu a závěrech nyní přezkoumávaného

rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění odkazovaného rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Ads 128/2012 - 24 Nejvyšší správní soud ještě dále pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech znovu obrací pozornost žalovaného přímo na autentický text odůvodnění uváděného rozsudku, který je účastníkům řízení detailně znám.

K otázce stěžovatele navozené v závěru kasační stížnosti Nejvyšší správní soud toliko stručně poznamenává, že ke zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně nedochází, a věc se v důsledku nynějšího rozhodnutí o kasační stížnosti dostává do fáze předcházející novému posouzení podaného odvolání.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalobci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nevznikly, neb jeho zástupce podle obsahu spisu v tomto řízení neprovedl žádný zúčtovatelný úkon.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu